

Bij de beesten af

Dieren aan hun lot overlaten schijnt erg diervriendelijk te zijn, zegt men.

Ik ben van de generatie die is opgegroeid met de *Fabeltjieskrant*. 'Dieren zijn precies als mensen,' zongen de lieve kijkbuisindertjes in koor, 'met dezelfde mensenwensen, en dezelfde mensenstreken.' Dat laatste zou ik niet met zekerheid durven te zeggen, maar dat dieren precies dezelfde wensen hebben als wij tweevoeters, daar mag geen twijfel meer over bestaan. En dat bedoel ik dan letterlijk: mag niet. Verboden! Wie het toch doet, krijgt meteen heel weldenkend Nederland over zich heen.

De politica Rita Verdonk mocht dat aan den lijve ondervoelel toen ze zo onverstandig was in een column op te merken dat ze eigenlijk best van bont hield: 'De huiden van pelsdieren worden gebruikt om bontjassen en mutsen van te maken. In allerlei kleuren en bewerkingen afhankelijk van wat er in de mode is. Heerlijk in de winter. Fijn dat we pelsdierhouders hebben.' Of je bont mooi vindt of niet is een kwestie van smaak, maar ze had zonder meer gelijk dat de anti-bontcampagne iets merkwaardigs heeft. Nertsens worden in ons land bijvoorbeeld niet minder goed behandeld dan koeien, en van beide dieren wordt de huid uiteindelijk voor kledingdoeleinden gebruikt. Maar terwijl niemand bij zijn volle verstand pleit voor een verbod op het fokken van stamvee, woedt er al jaren een soort guerillastrijd tegen de nertsenfokkerij. Voor koeien gelden blijkbaar andere normen dan voor nertsens.

Je zou denken dat een columnist dit soort vreemde inconsistenties in het denken over dierenwelzijn wel mag benoemen. Niet dus. Nederland was op slag te klein. Verdonk had voor genocide op lieve kleine knuffelbeestjes gepleit. Het was een schande! De gebruikelijke doodsbreedrengingen stroomden weer binnen en Verdonks eigen partij voelde zich zelfs geroepen publiekelijk excuses aan te bieden voor de uitspraken van de partijleider. Van je vrienden moet je het hebben, zullen we maar zeggen.

'Gij zult de dierwaardigheid respecteren' luidt dus het Elfde Gebod. Toen het gerucht ging dat de in de Oostvaardersplassen uitgezette paarden en damherten door de zware

winter met voedseltekorten te kampen hadden, buitelden in de Kamer de partijen dan ook over elkaar heen om te pleiten voor ingrijpende maatregelen. Er moest onmiddellijk bijgevoerd worden – een soort voedselbank voor dieren zogezegd. Er moest ook extra mankracht komen om de conditie van de dieren te evalueren, met bijbehorende extra financiële middelen. En als er door overbegraving al een besluit tot het afschieten – pardon: 'euthanaseren'; dieren zijn immers precies als mensen, nietwaar? – van een deel van de kudde moest worden genomen, dan alleen aan de hand van wetenschappelijk ontwikkelde en door experts uitgevoerde beslisschema's.

Je zou verwachten dat de dierenrechtenactivisten vooraan in de rij zouden staan om de dieren bij te voeren. Bleek dat even tegen te vallen. Bijvoeren van verhongerende dieren is namelijk niet diervriendelijk, zo moet u weten. Blijkbaar is het unieke aan de dierwaardige behandeling vooral de unieke wrede manier waarop het dier aan zijn einde komt. Neem de ijsbeer Knut, u weet wel, dat lieve Duitse ijsbeertje dat door zijn moeder was verstoten. Het werd door zijn verzorger gered en groeide uiteindelijk uit tot de grootste toeristische attractie van Duitsland. Mocht niet van de dierenliefhebbers. Veel beter zou het zijn geweest als Knut gewoon aan zijn lot was overgelaten. Dat Knut dan morsdood zou zijn gegaan, was uiteraard vervelend, maar ja, hij zou dan in ieder geval wel zijn dierlijke waardigheid hebben bewaard.

Wat voor Knut geldt, geldt dus ook voor herten en paarden bij de Oostvaardersplassen. Dat die met tiental-

len tegelijk verhongerden, is geen probleem maar de hoogste uiting van dierwaardigheid. Wie de verhongerende beesten toch bijvoedt, kan dan ook rekenen op de toorn van de dierenlobby – en in het ergste geval zelfs op een bekeuring. Die dieren hebben er namelijk 'recht op met rust gelaten te worden' – aldus de Partij voor de Dieren, de hogepriesters van het dierlijke waardigheids geloof in ons land. Ja, bijvoeren lijkt diervriendelijker, maar zo verklaarde een woordvoerder van die partij, 'op termijn is het dat niet omdat je een overbevolking creëert, waar alleen jagers op azen.' Dus omdat ze niet willen dat in de toekomst sommige van die beesten door professionele jagers worden afgeschoten, laten ze ze nu maar massaal verhongeren. Het doet een beetje denken aan de beroemde uitspraak van een Amerikaanse militair in Vietnam die verklaarde dat om het dorp te redden het dorp helaas vernietigd moest worden.

Nertsens na een fatsoenlijk leven op een verantwoorde, pijnloze wijze

ombrengen is dieronwaardig, en wie het voor de nertsenfokkerij opneemt wordt als dierenha-

ter uit de maatschappij verstoten. Maar paarden en herten zozeer laten verhongeren dat ze van ellende de schors van de bomen eten is het top-punt van dierwaardigheid, en de partij die daarvoor pleit mag zichzelf de kampioen van de dierenrechten noemen. Ben ik nu de enige die er niets meer van begrijpt?

Men wil niet dat sommige van die beesten in de toekomst worden afgeschoten, dus laten ze ze nu maar verhongeren.

